I

(Ψηφίσματα, συστάσεις και γνωμοδοτήσεις)

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ψήφισμα του Συμβουλίου και των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνερχομένων στο πλαίσιο του Συμβουλίου, σχετικά με την κατάρτιση των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού στην Ευρωπαϊκή Ένωση

(2008/C 299/01)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ, ΣΥΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Εκτιμώντας τα εξής:

(1) Οι εθνικοί δικαστές και εισαγγελείς διαδραματίζουν θεμελιώδη ρόλο στην εξασφάλιση της τήρησης του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αποτελεσματική αλληλεπίδραση μεταξύ εθνικών δικαστών και Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης προδικαστικής απόφασης από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όσον αφορά το κύρος ή/και την ερμηνεία διατάξεων του ευρωπαϊκού δικαίου, έχει πρωταρχική σημασία για τη συνοχή της ευρωπαϊκής έννομης τάξης. Εν προκειμένω επισημαίνεται η ύπαρξη επείγουσας διαδικασίας έκδοσης προδικαστικών αποφάσεων που εφαρμόζεται σε προσφυγές που αφορούν το χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

(2) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, στη σύνοδο του Τάμπερε τον Οκτώβριο του 1999, τοποθέτησε τη δημιουργία του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στην κορυφή της πολιτικής ατζέντας. Προς επίτευξη του στόχου αυτού το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο όρισε την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης ως ακρογωνιαίο λίθο της δικαστικής συνεργασίας τόσο σε αστικές όσο και σε ποινικές υποθέσεις στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

(3) Τα δικαστήρια, οι εισαγγελικές αρχές και άλλες εθνικές αρμόδιες αρχές σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση δύνανται να εκδίδουν αποφάσεις σε διάφορα στάδια της αστικής και ποινικής δίκης. Βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης, οι αποφάσεις αυτές αναγνωρίζονται και εκτελούνται, σύμφωνα με την εφαρμοστέα νομοθετική πράξη, σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο εκδόθηκαν. Επομένως, μπορεί να απαιτηθεί από οιονδήποτε δικαστή και εισαγγελέα στην Ευρωπαϊκή Ένωση να εκτελέσει αποφάσεις σε ποινικές και αστικές υποθέσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος.

(4) Προκειμένου να εφαρμόζεται ορθά η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, τα κράτη μέλη και οι δικαστικές αρχές τους πρέπει να έχουν αμοιβαία εμπιστοσύνη στα αντίστοιχα νομικά τους συστήματα. Επί πλέον, η εντατικοποίηση της δικαστικής συνεργασίας, λ.χ. με απευθείας επαφές μεταξύ δικαστικών αρχών, ιδίως μέσω των ευρωπαϊκών δικαστικών δικτύων και της Eurojust, προϋποθέτει αμοιβαία εμπιστοσύνη καθώς και αμοιβαία κατανόηση μεταξύ δικαστικών αρχών.

(5) Το πρόγραμμα της Χάγης του 2004 [1] τόνισε την ανάγκη να ενισχυθεί η αμοιβαία εμπιστοσύνη ζητώντας ρητώς να καταβληθεί προσπάθεια για τη βελτίωση της αμοιβαίας κατανόησης μεταξύ των δικαστικών αρχών και των διαφόρων νομικών συστημάτων, την προώθηση της ανταλλαγής προγραμμάτων για τις αρχές αυτές και τη συστηματική ένταξη ενωσιακής συνιστώσας στην κατάρτισή τους.

(6) Στην ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 29ης Ιουνίου 2006 [2] σχετικά με την κατάρτιση δικαστικών στην Ευρωπαϊκή Ένωση τονίστηκε η ανάγκη ανάπτυξης της κατάρτισης των δικαστικών για να καταστεί απτή και ορατή η πρόοδος που συντελέστηκε ως προς την υλοποίηση του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Στην ανακοίνωση τονίζεται ειδικότερα η ανάγκη να βελτιωθεί η εξοικείωση των επαγγελματιών με τα νομικά μέσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να βελτιωθεί η αμοιβαία κατανόηση των νομικών συστημάτων των κρατών μελών, να βελτιωθεί δε επίσης η γλωσσική κατάρτιση. Μολονότι υπογραμμίζει ότι εναπόκειται πρωτίστως στα κράτη μέλη να ενσωματώσουν πλήρως την ευρωπαϊκή διάσταση στις εθνικές τους δραστηριότητες, η ανακοίνωση επισημαίνει επίσης την ανάγκη να αναπτυχθεί ένα πιο ολοκληρωμένο σύστημα κατάρτισης, που θα σχεδιασθεί και θα εφαρμοστεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

(7) Η αμοιβαία αυτή εμπιστοσύνη στηρίζεται ιδίως στη βεβαιότητα ότι όλοι οι δικαστές, οι εισαγγελείς, και το δικαστικό προσωπικό (όπως οι δόκιμοι δικαστικοί λειτουργοί, δικαστικοί υπάλληλοι και γραμματείς) εντός της Ένωσης έχουν επαρκή κατάρτιση. Η κατάρτιση των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού, είναι επομένως ουσιαστικό μέσο για την ενίσχυση της αμοιβαίας αναγνώρισης.

---

[1] ΕΕ C 53 της 3.3.2005, σ. 1.
[2] COM(2006) 356 τελικό.

(8) Η επαρκής δικαστική κατάρτιση προϋποθέτει ειδικότερα ότι όλοι οι δικαστές, οι εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό στην Ευρώπη έχουν επαρκή γνώση των μέσων ευρωπαϊκής συνεργασίας και αξιοποιούν πλήρως το πρωτογενές και το παράγωγο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η κατάρτιση πρέπει να καλύπτει όλες τις πτυχές που έχουν σημασία για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς και του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Πρέπει επίσης να συμβάλλει στην επαρκή γνώση του δικαίου και των νομικών συστημάτων των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την προώθηση σχετικών σεμιναρίων συγκριτικού δικαίου.

(9) Μετά την έναρξη ισχύος της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, διάφοροι ευρωπαϊκοί οργανισμοί, όπως η Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου (Europäische Rechtsakademie) (ERA) και το Ευρωπαϊκό Κέντρο Δικαστών και Νομικών Επαγγελμάτων του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Δημόσιας Διοίκησης (EIPA), οργανώνουν εκπαιδευτικά σεμινάρια για τα νομικά επαγγέλματα και το δικαστικό προσωπικό, τα οποία εστιάζουν στο πρωτογενές και παράγωγο ευρωπαϊκό δίκαιο.

(10) Το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Κατάρτισης Δικαστών (ΕΔΚΔ), που δημιουργήθηκε τον Οκτώβριο του 2000, είναι μια ένωση στην οποία συμπεριλαμβάνονται τα αρμόδια για την κατάρτιση δικαστών και εισαγγελέων ιδρύματα των κρατών μελών. Στόχος του είναι να προάγει και να διοργανώνει ευρωπαϊκά προγράμματα κατάρτισης των δικαστών και εισαγγελέων των κρατών μελών, καθώς και των εκπαιδευτών τους. Προς τούτο, το ΕΔΚΔ διοργανώνει την επεξεργασία ενός καταλόγου που περιέχει τις διασυνοριακές δυνατότητες κατάρτισης. Το ΕΔΚΔ είναι επίσης αρμόδιο για την υλοποίηση ενός προγράμματος ανταλλαγών μεταξύ δικαστικών αρχών.

(11) Στο πρόγραμμα της Χάγης επισημαίνεται ότι η Ένωση πρέπει να στηρίζει το ΕΔΚΔ. Στο ψήφισμά του της 24ης Σεπτεμβρίου 2002 ([1]), το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπογραμμίζει τη σημασία του Ευρωπαϊκού Δικτύου Κατάρτισης των Δικαστών.

(12) Από το 1996, η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει υποστηρίξει με χρηματοδοτικά προγράμματα την κατάρτιση των δικαστικών λειτουργών μέσω εθνικών ιδρυμάτων κατάρτισης και ευρωπαϊκών φορέων όπως οι ERA, EIPA και ΕΔΚΔ. Η απόφαση 2007/126/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 12ης Φεβρουαρίου 2007, για τη θέσπιση, κατά την περίοδο 2007 έως 2013, του ειδικού προγράμματος «Ποινική δικαιοσύνη», ως μέρος του γενικού προγράμματος «Θεμελιώδη δικαιώματα και δικαιοσύνη» ([2]), θέσπισε μια επιδότηση λειτουργίας για το ΕΔΚΔ. Η ERA και το EIPA λαμβάνουν επίσης τακτική στήριξη από τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Ειδικές συμφωνίες-πλαίσια εταιρικής σχέσης έχουν συναφθεί μεταξύ Ευρωπαϊκής Επιτροπής και EIPA, ERA και ΕΔΚΔ. Το τελευταίο αποτελεί προνομιακό εταίρο κατά την εκτέλεση του προγράμματος ανταλλαγής δικαστικών λειτουργών και η αποτελεσματικότητά του πρέπει να ενισχυθεί.

(13) Εντούτοις, οι εθνικοί οργανισμοί κατάρτισης των δικαστικών λειτουργών παραμένουν οι καίριοι φορείς διάδοσης των κοινών θεμελίων της θεωρίας και των πρακτικών εφαρμογών καθώς και, ευρύτερα, μιας κοινής ευρωπαϊκής δικαστικής παιδείας, η οποία, καίτοι βασίζεται στην ενότητα που προσδίδει το ευρωπαϊκό δίκαιο, αναγνωρίζει ταυτόχρονα την πολυμορφία των νομικών και δικαστικών συστημάτων των κρατών μελών.

(14) Προκειμένου να προαχθεί γνήσια αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των δικαστικών σωμάτων των κρατών μελών, είναι σημαντικό να επικρατήσει ο ευρύτερος δυνατός ορισμός της κατάρτισης, με στόχο την εμπέδωση μιας κοινής ευρωπαϊκής δικαστικής παιδείας. Βασισμένη σε κοινές αξίες και παραδόσεις, μια τέτοια κοινή ευρωπαϊκή δικαστική παιδεία πρέπει, μεταξύ άλλων, να ενισχύσει την ικανότητα των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού να επιδεικνύουν ευρύτητα πνεύματος έναντι της νομικής παιδείας και παράδοσης των άλλων κρατών μελών και να αντιμετωπίζουν σχετικά θέματα δεοντολογίας.

(15) Στο ψήφισμά του της 9ης Ιουλίου 2008 για το ρόλο του εθνικού δικαστή στο ευρωπαϊκό δικαστικό σύστημα ([3]), το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι οι δικαστές και οι εισαγγελείς υστερούν στη γνώση του ευρωπαϊκού δικαίου λόγω του ότι μικρός αριθμός έχει εκπαιδευτεί επαρκώς σε αυτό το πεδίο. Επί πλέον, εκθέσεις αμοιβαίας αξιολόγησης έχουν δείξει ότι οι δικαστές, οι εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν είναι πάντα επαρκώς εξοικειωμένοι με το ευρωπαϊκό δίκαιο και ότι, σε γενικές γραμμές, δεν αξιοποιούν επαρκώς τους διαθέσιμους ευρωπαϊκούς οργανισμούς προς διεκπεραίωση, κυρίως, δικονομικών θεμάτων, όπως τη Eurojust και τα Ευρωπαϊκά Δικαστικά Δίκτυα.

(16) Η σημασία της περαιτέρω ανάπτυξης μιας ευρωπαϊκής δικαστικής παιδείας δεν έχει ακόμη συνειδητοποιηθεί επαρκώς από τους δικαστές, τους εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό των κρατών μελών, θα πρέπει δε να ενισχυθεί περαιτέρω το αίσθημα συμμετοχής και συμβολής σε έναν κοινό δικαστικό χώρο.

(17) Η κατάρτιση σε επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άλλες από την μητρική γλώσσα του ενδιαφερομένου, είναι πολύ σημαντική για τους δικαστές, τους εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό, μεταξύ άλλων για να διευκολύνονται και να προωθούνται οι απ' ευθείας επαφές μεταξύ των δικαστικών αρχών των διαφόρων κρατών μελών, και προκειμένου να δημιουργείται ενδιαφέρον και ανοιχτό πνεύμα όσον αφορά τη νομική παιδεία και παράδοση άλλων κρατών μελών. Η γλωσσική κατάρτιση μπορεί επίσης να επιτρέψει στους δικαστές, τους εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό να συμμετέχουν σε προγράμματα ανταλλαγής καθώς και σε επιμορφωτικές δραστηριότητες άλλων κρατών μελών.

(18) Έχει ουσιαστική σημασία να λαμβάνουν επαρκή κατάρτιση στο πεδίο του ευρωπαϊκού δικαίου και άλλα νομικά επαγγέλματα, όπως οι δικηγόροι. Πάντως, στα περισσότερα κράτη μέλη, τα επαγγέλματα αυτά φέρουν τα ίδια την ευθύνη της οργάνωσης της κατάρτισής τους. Φαίνεται λοιπόν σκόπιμο να μην περιληφθούν στο πεδίο εφαρμογής του ανά χείρας ψηφίσματος. Αυτό δεν θα πρέπει όμως να αποκλείει το ενδεχόμενο να παρέχουν οι εθνικές αρχές και η Ευρωπαϊκή Ένωση υποστήριξη, περιλαμβανομένης της χρηματοδοτικής, προς ενίσχυση της κατάρτισης αυτών των άλλων νομικών επαγγελμάτων στο πεδίο του ευρωπαϊκού δικαίου, υπό τον όρο ότι δεν τίθεται σε κίνδυνο η ανεξαρτησία των εν λόγω επαγγελμάτων.

([1]) ΕΕ C 273 E της 14.11.2003, σ. 99.
([2]) ΕΕ L 58 της 24.2.2007, σ. 13.
([3]) Δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα.

(19) Οι δικαστές και οι εισαγγελείς στα κράτη μέλη εκτελούν διακριτά καθήκοντα. Επομένως, το παρόν ψήφισμα ουδόλως υποχρεώνει τα κράτη μέλη να διοργανώνουν κοινή κατάρτιση για δικαστές και εισαγγελείς.

(20) Το ανά χείρας ψήφισμα θα πρέπει να περιλάβει ρήτρα επανεξέτασης όσον αφορά την εφαρμογή αυτών των κατευθυντηρίων γραμμών. Βάσει αυτής της επανεξέτασης, θα πρέπει να λαμβάνονται ενδεδειγμένα μέτρα για την περαιτέρω βελτίωση της κατάστασης, εάν και εφόσον αυτό είναι αναγκαίο.

(21) Βάσει των ανωτέρω, πρέπει να ληφθούν μέτρα όσον αφορά την κατάρτιση των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού,

ΕΚΔΙΔΕΙ ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟ ΨΗΦΙΣΜΑ:

1. Κατά την διοργάνωση της κατάρτισης των δικαστών, των μελών των εισαγγελικών αρχών και του δικαστικού προσωπικού (δόκιμοι δικαστικοί λειτουργοί, δικαστικοί υπάλληλοι, γραμματείς), και υπό την επιφύλαξη της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης ή της διαφορετικής οργάνωσης των δικαστικών συστημάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τα κράτη μέλη θα πρέπει να ακολουθούν τις κατωτέρω κατευθυντήριες γραμμές.

2. Οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές επιδιώκουν συγκεκριμένα τους εξής γενικούς στόχους:

α) συμβολή στην ανάπτυξη μιας γνήσιας ευρωπαϊκής δικαστικής παιδείας, βασιζόμενης στην πολυμορφία των νομικών και δικαστικών συστημάτων των κρατών μελών και στην ενότητα που προσδίδει το ευρωπαϊκό δίκαιο·

β) βελτίωση της γνώσης του πρωτογενούς και του παράγωγου δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης μεταξύ των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού, μεταξύ άλλων με την προώθηση της γνώσης των διαδικασιών ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου και ιδίως της διαδικασίας έκδοσης προδικαστικής απόφασης όσον αφορά το κύρος ή/και την ερμηνεία των διατάξεων του ευρωπαϊκού δικαίου·

γ) προαγωγή, μέσω κατάλληλης κατάρτισης, της εφαρμογής του ευρωπαϊκού δικαίου από τους δικαστές, τους εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό, τηρώντας πλήρως τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και αποτυπώνονται στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης·

δ) προώθηση της γνώσης των νομικών συστημάτων και του δικαίου των άλλων κρατών μελών, ιδίως με την υποστήριξη σχετικών σεμιναρίων συγκριτικού δικαίου·

ε) βελτίωση των γλωσσικών ικανοτήτων των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση·

στ) προώθηση της αμοιβαίας συνειδητοποίησης των προβληματισμών που είναι κοινοί στους δικαστές, στους εισαγγελείς και στο δικαστικό προσωπικό·

ζ) προαγωγή του κοινού προβληματισμού όσον αφορά την ανάπτυξη του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης και τις σχετικές επιπτώσεις στην ομαλή λειτουργία της δικαιοσύνης.

3. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να λάβουν κάθε εφικτό μέτρο προκειμένου να εξασφαλίσουν ότι οι εθνικοί τους οργανισμοί, οι αρμόδιοι για την κατάρτιση των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού, αξιοποιώντας τις ήδη υφιστάμενες προσπάθειές τους,

α) μεταδίδουν πληροφορίες σχετικά με τα νομικά συστήματα και το δίκαιο άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για παράδειγμα με τη διοργάνωση σεμιναρίων συγκριτικού δικαίου·

β) ανοίγουν τα εθνικά εκπαιδευτικά σεμινάριά τους στους δικαστές, τους εισαγγελείς και το δικαστικό προσωπικό άλλων κρατών μελών·

γ) αναπτύσσουν και προωθούν τις απευθείας ανταλλαγές μεταξύ δικαστών, εισαγγελέων και δικαστικού προσωπικού διάφορων κρατών μελών, μεταξύ άλλων διαδραματίζοντας ενεργό ρόλο στο πρόγραμμα ανταλλαγών δικαστών ([1]), με την προαγωγή «αδελφοποιήσεων» και με οποιοδήποτε άλλο κατάλληλο μέσο·

δ) αναπτύσσουν αποτελεσματικά, με όλα τα κατάλληλα μέσα, το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Κατάρτισης Δικαστικών (ΕΔΚΔ) και συμμετέχουν ενεργά στις δραστηριότητές του.

4. Προκειμένου να επιτευχθούν οι γενικοί στόχοι που περιγράφονται ανωτέρω, τα κράτη μέλη θα πρέπει να ενθαρρύνουν και, όταν ενδείκνυται, να αναπτύσσουν νέες συγκεκριμένες δράσεις σχεδιασμένες με σκοπό:

α) να προβάλουν την ευρωπαϊκή διάσταση των δικαστικών λειτουργημάτων, μέσω:

α) ενσωμάτωσης της κατάρτισης σε θέματα ευρωπαϊκού δικαίου στο αρχικό τους εθνικό πρόγραμμα κατάρτισης, εφόσον υπάρχει, καθώς και στο πρόγραμμα και το περιεχόμενο της μετεκπαίδευσης, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη εν προκειμένω τις σχετικές κατευθυντήριες γραμμές του ΕΔΚΔ, και αξιοποιώντας πλήρως την πείρα ήδη υφισταμένων ιδρυμάτων κατάρτισης·

β) κατάλληλης επέκτασης του προγράμματος ανταλλαγών που αναφέρεται στο σημείο 3 στοιχείο γ), ώστε να καλύπτει και το δικαστικό προσωπικό·

γ) προώθησης, μεταξύ των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού, της γνώσης μιας τουλάχιστον άλλης επίσημης γλώσσας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως μέσω προγραμμάτων κατάρτισης, και υποστήριξης της σχετικής γνώσης εάν και όταν χρειάζεται, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες του νομικού και δικαστικού συστήματος εκάστοτε κράτους μέλους, λ.χ. κατά την πρόσληψη δικαστών, εισαγγελέων και μελών του δικαστικού προσωπικού, καθώς και κατά τις διαδικασίες αξιολόγησης·

([1]) Πρόγραμμα ανταλλαγών δικαστικών λειτουργών βάσει του άρθρου 49 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στο γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248 της 16.9.2002, σ. 1).

δ) καλλιέργειας της γνώσης των νομικών συστημάτων και του δικαίου των άλλων κρατών μελών·

ε) υποστήριξης της εκμάθησης των ευρωπαϊκών εργαλείων ηλεκτρονικής δικαιοσύνης·

στ) ενθάρρυνσης της ηλεκτρονικής μάθησης και της χρήσης σύγχρονων τεχνολογιών·

β) να υιοθετήσουν κοινά ευρωπαϊκά προγράμματα κατάρτισης, το περιεχόμενο των οποίων πρέπει να καθορίζεται από το ΕΔΚΔ, η εφαρμογή τους δε να εξασφαλίζεται από το ΕΔΚΔ ή/και τα μέλη του, για παράδειγμα:

α) μία ή περισσότερες κοινές ενότητες κατάρτισης·

β) ένα κοινό πρόγραμμα κατάρτισης ειδικά σχεδιασμένο για συγκεκριμένες κατηγορίες συναφών επαγγελματιών, όπως διευθυντικά δικαστικά στελέχη, ειδικευμένους δικαστές ή εισαγγελείς, καθώς και εκπαιδευτές·

γ) ένα κοινό πρόγραμμα κατάρτισης μικρής διάρκειας με συμμετοχή δικαστών, εισαγγελέων και μελών δικαστικού προσωπικού διάφορων κρατών μελών («Ευρωπαϊκές τάξεις»), η διοργάνωση του οποίου θα πρέπει να ανατεθεί αρχικά στους εθνικούς οργανισμούς κατάρτισης.

5. Το ΕΔΚΔ και τα μέλη του θα πρέπει να διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην εφαρμογή των παρουσών κατευθυντήριων γραμμών στην πράξη. Προς το σκοπό αυτό θα πρέπει να ληφθούν κατάλληλα μέτρα για την ενίσχυση του ΕΔΚΔ.

6. Προς επίτευξη των ανωτέρω στόχων τα κράτη μέλη καλούνται να λάβουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να επιτραπεί στα μέλη του ΕΔΚΔ να αυξήσουν το ποσόν της αντίστοιχης χρηματοδοτικής εισφοράς τους στο ΕΔΚΔ εξασφαλίζοντας έτσι τη βιωσιμότητα της λειτουργίας του.

7. Η Επιτροπή και τα κράτη μέλη καλούνται να εξετάσουν τη δυνατότητα αναθεώρησης των διοικητικών διαδικασιών για την επιδότηση κοινοτικών προγραμμάτων στο πεδίο της κατάρτισης των δικαστών, των εισαγγελέων και του δικαστικού προσωπικού, ιδίως όταν διοργανώνονται από οργανισμούς με τους οποίους η Επιτροπή έχει συνάψει εταιρικές σχέσεις-πλαίσια, ειδικότερα δε την Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου (ERA), το Ευρωπαϊκό Κέντρο Δικαστών και Νομικών Επαγγελμάτων του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Δημόσιας Διοίκησης (EIPA) και το ΕΔΚΔ, ώστε οι διαδικασίες αυτές να απλουστευθούν περαιτέρω και να επιτραπεί η χορήγηση των διαθεσίμων πόρων εντός μικρότερων προθεσμιών.

8. Τα κράτη μέλη και η Επιτροπή καλούνται να εξασφαλίσουν την ταχεία εφαρμογή του ψηφίσματος. Προς τούτο, η Προεδρία και η Επιτροπή καλούνται να προβούν στις αναγκαίες επαφές με τους ευρωπαϊκούς οργανισμούς κατάρτισης.

9. Το Συμβούλιο επανεξετάζει την εφαρμογή των ανά χείρας κατευθυντήριων γραμμών το αργότερο τέσσερα έτη μετά την έκδοσή τους βάσει έκθεσης της Επιτροπής. Βάσει των αποτελεσμάτων της επανεξέτασης αυτής, θα πρέπει να ληφθούν κατάλληλα μέτρα ώστε να βελτιωθεί περαιτέρω η κατάσταση, εάν και εφόσον αυτό είναι αναγκαίο.